

stræng mod en Dame? Deres lille Bog er virkelig særdeles net, egner sig fortræffelig til Konfirmationsgave for 15—16 Aars Pigebørn, osv. — Med Literaturen selv har den intet at gjøre, men Literaturen er ogsaa en altfor alvorlig Beskæftigelse for saa skønne Hænder osv. osv.“ Og saa for Resten et Skuldertræk og et afsides Suk, en Blinken til ens Kolleger: „Saadan skal man tage dem, disse velsignede Damer med deres hjemmestrikkede Romaner og maskinsyede Skitser.“

Saaledes er det ikke mere. Gamle Grundtvigs Ord om, at Literaturen først vil blive hvad den skal være, naar Kvinderne komme med, er, længe før man skulde vente, gaaet ind i den almindelige Bevidsthed. Naar *nu* en Kvinde tager Ordet, kan hun være sikker paa, at ikke blot almindelige Læsere og Læserinder, men selv de strænge Herrer Recensenter ville lytte efter, hvad hun har at sige. Man føler, at det gaar ikke an længer at lade Mændene være ene om at skildre Kvinderne; hvad Kvinderne selv har at fortælle om dette Æmne, turde være adskilligt paalideligere. Lad os altsaa høre efter. — Da kan det jo rigtignok ske, at man faar noget at høre, som man ikke vil høre, og som man ikke heller vil, andre skal høre. Det maa der naturligvis sættes en Pind for, og det kan ikke være svært. Et Par velanbragte Skjældsord kan udrette en hel Del. Det er ikke enhver, der kan staa for den Art Salver; det er saa fristende for en Kvinde da at fire og holde sig til at skrive noget, som man ved, Mændene vil synes om, eller i al Fald ikke tage en ilde op. — Endnu vælge de kvindelige Forfattere ofte at skrive under et mandligt Navn; men den Forsigtighed hjælper dem sjælden stort; de kjendes hurtigt som Kvinder — og det være sagt til deres Ære.

Ingen kvindelig Forfatter har i den senere Tid faaet en behageligere Modtagelse end *Aage Vang*, da hun i 1885 traadte frem med „Agnete“. Fra de mest forskellige literære Sider blev hun hilst med almindelig Anerkjendelse af, at her var en Forf., der forstod at skrive, der ikke blot alt havde givet Læseverdenen en værdifuld lille Bog, men gav Haab om noget langt værdifuldere. „Det er næsten ydmygende for en Kritiker at skulle lade sig imponere i den Grad af en maaske ganske ung Pige,“ skrev en af Anmelderne. „Agnete“ var ogsaa i høj Grad indtagende. Den unge Piges ulykkelige Kjærlighed, der først fører hende til Randen af Selvmord og siden sender